

Špatně namalovaná slepice

Slepice je slepice, kdo by neznal slepici, každý ví, jak slepice vypadá, a my si tu slepici namalujeme, říká učitelka dětem a každé dítě cucá pastelku a pak maluje slepici, maluje černou nebo hnědou slepici černou nebo hnědou pastelkou, ale podívejme se na Jakuba, maluje slepici všemi pastelkami, které má, a půjčuje si od Ivánka další, slepice má oranžovou hlavu, modrá křídla a červené nohy a učitelka říká, to je nějaká divná slepice, nezdá se vám, děti, a děti se mohou uválet smíchy, to je proto, že Jakub nedává pozor, říká učitelka, a opravdu, slepice vypadá jako krocán, ale ne tak docela, něčím připomíná vrabce a něčím páva, je tlustá jako křepelka a štíhlá jako vlaštovka, je to zvláštní slepice, Jakub za ni slízne pětku a slepice místo na výstavu putuje na skříň, cítí se dotčena, na skříni ji nic netěší, řekne si nakonec, co tady budu dělat, a uletí otevřeným oknem.

Ale slepice je slepice, daleko nedoletí, skončí ve vedlejší zahradě, rostou tam vzácné bílé třešně a bledě modrý rybíz, je to krásná zahrada, je na ní vidět láska pěstitele, je to člověk znalý přírody, kapacita, profesor Pišta, odborník na ptáky, napsal sedm knih o ptácích a osmou právě dopisuje, a jak ji tak dopisuje, cítí se unaven a jde pěstovat zahradu, jde střílet špačky, je to lehká práce, může při tom myslet na ptáky, kterých je mnoho, tolik ptáků a zrovna já jsem žádného neobjevil, říká si a to ho zarmucuje, a tak střílí špačky a láskyplně sní o ptáku, kterého nikdo nezná, když vtom vidí slepici, která zobe bledě modrý rybíz, vzácný bledě modrý rybíz, který není pěstován pro slepice, něco takového dovede dohřát každého a profesor je rozčilen, velmi rozčilen, nemůže slepici trefit, nakonec ji vyhodí přes plot a slepice letí a hledme, profesor letí za ní, letí přes plot za slepicí, kterou honí, kterou dohoní a kterou nese domů, je to zvláštní slepice, takovou nikdo nezná, má oranžovou hlavu, modrá křídla a červené nohy, píše profesor, vypadá jako krocán, ale ne tak docela, něčím připomíná vrabce a něčím páva, je tlustá jako křepelka a štíhlá jako vlaštovka, a když tohle všechno

napíše do své osmé knihy, křtí rozechvělý profesor slepici svým jménem, a nese ji do zoologické zahrady.

Slepice je slepice, kdo by se o ně zajímal, ale tahle stojí za to, v zoologické zahradě je hotové pozdvižení, taková vzácnost se tady objeví jednou za dvacet let, a kdoví jestli, ředitel si mne ruce, zřízenci chystají klec, lakýrník má plné ruce práce, ta klec musí vypadat, říká ředitel, ustelte jí na měkkém, a už se nese štítek Slepice Pištova, Gallina Pištae, není to krásné, co říkáte, zní to, není-liž pravda, a slepice se má výborně, je dojata tolikerou péčí, nemůže si na nic stěžovat, je středem zájmu návštěvníků, tolik návštěvníků tady nikdy nebylo, říká pokladní a přicházejí další v zástupech a mezi nimi paní učitelka s celou třídou, stojí před klecí a říká, před chvílí jste viděly koně Przewalského, děti, teď vidíte jinou vzácnost, takzvanou slepici Pištovu, Gallina Pištae, vypadá trochu jako krocan, ale ne tak docela, něčím připomíná vrabce a něčím páva, je tlustá jako křepelka a štíhlá jako vlaštovka, všimněte si té nádherné oranžové hlavy, modrých křídel a červených nohou, a děti jsou u vyjevení, říkají, ach, to je krásná slepice, vidte, paní učitelko, ale Ivánek si na něco vzpomene a tahá

učitelku za rukáv, tohle je přece Jakubova slepice, ale učitelka se zlobí, na jaké hlouposti myslí Ivánek, jakápak Jakubova slepice, kdo má nosit v hlavě nějakou slepici, a vůbec, kde je Jakub, že zase nedává pozor, a opravdu, to dítě je bůhvíckde, považte, stojí před klecí s mravenečnickem, dívá se na mravenečníka, zrovna když se má dívat na Pištovu slepici, pro tebe Pištova slepice neplatí, ptá se učitelka zvýšeným hlasem, křičí na celé kolo, příště zůstaneš doma, mám toho zlobení dost, a nelze se jí divit, něco takového by dovedlo dohřát každého.

